

Arrest

nr. 322 838 van 5 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. VOS loco advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 23 december 2021.

Op 10 mei 2023 en 23 juni 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 24 juli 2024 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pasjtoen van origine en bent afkomstig uit het dorp Hakim Abad, district Khogyani, gelegen in de provincie Nangarhar (Afghanistan). U hangt het soennitische geloof aan. U ging tot de achtste graad naar school, bent religieus verloofd en heeft geen kinderen.

Uw zus Z. werkte als 'social organizer' bij de ngo B. in Khogyani, Nangarhar. Als leerkracht van opleiding was ze sociaal geëngageerd, organiseerde vormingen voor vrouwen in de naburige dorpen en onderrichtte vrouwen over het belang van onderwijs. U begeleidde uw zus bij haar opdrachten. Op 12/07/1397 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 04/10/2018 in de Gregoriaanse kalender) pleegde Daesh een aanslag op het kantoor van B. in Kaga, Khogyani. Er vond op dat moment een algemene vergadering plaats, waarbij ook uw zus aanwezig was. Zij raakte bij de explosie gewond, maar mocht na anderhalve dag het ziekenhuis alweer verlaten. Hierna zette uw zus haar werk bij de ngo voort. Na de aanslag kwam uw zus meer en meer in het vizier van de taliban en Daesh vanwege haar werk. Ze werd telefonisch benaderd door de talibanverantwoordelijke van jullie regio, commandant A. H., die haar aanmaande dat ze haar job moest opgeven. Daarnaast werd de malik van jullie dorp gecontacteerd over haar activiteiten zowel door A. H., als door Daesh-commandant A. Hierbij werd ook u als haar broer aangemaand om uw zus te overtuigen haar werk bij de ngo stop te zetten en werden doodsb bedreigingen geuit. Bovendien uitten ook enkele dorpelingen die vonden dat vrouwen thuis hoorden te blijven kritiek op de activiteiten van uw zus en beschuldigden u van gebrek aan mannelijkheid omdat u uw zus niet tegenhield. Op een dag, nog steeds in 2018, werd de auto waar u in zat door Daesh beschoten. Dankzij de tussenkomst van de grenspolitie die toevallig vlakbij was, raakte niemand gewond. Hierna volgden geen verdere incidenten of bedreigingen. In de eerste maand van 2020 viel de naburige checkpost van de overheid in handen van de taliban. Hierdoor werd het steeds onveiliger in jullie regio en werden zowel de taliban als Daesh openlijk meer actief. Bovendien werd het werkcontract van uw zus bij B. stopgezet. Samen met uw zus besliste u naar Jalalabad te verhuizen. Jullie namen jullie twee jongere broers mee. Julie jongere zus N. bleef achter in het dorp om voor jullie ouders te zorgen. In Jalalabad bleef uw zus Z. zich sociaal engageren en deed er onbetaald vrijwilligerswerk voor een jeugdraad. Jullie leefden van haar spaargeld. In 2021 werd het ook in de steden, waaronder in Jalalabad, steeds onveiliger: meer en meer activisten, journalisten en overheids personeel werden doelgericht door de taliban geviséerd en vermoord, waardoor jullie zich ook in Jalalabad niet meer veilig voelden. Uiteindelijk beslisten jullie na een verblijf van tien tot elf maanden Jalalabad te verlaten om richting Europa te vertrekken. U verliet Afghanistan samen met uw zussen Z. en N. en uw broers A. en A. in de vierde maand van 2021. Aan de grens tussen Iran en Turkije raakte u uw broers en zussen kwijt. U reisde alleen verder naar Europa en kwam op 20/12/2021 België binnen. Op 23/12/2021 verzocht u hier om internationale bescherming. Ongeveer drie maanden na de machtsovername kwamen de taliban van het districtshuis bij uw ouders in H. langs en vroegen uw vader naar u en uw broers en zussen. Uw vader maakte hen duidelijk dat jullie het land verlaten hadden en dat hij geen verdere informatie over jullie had. Tot op het moment van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op 23/06/2023 had u geen nieuws meer van of over uw broers en zussen vernomen.

In geval van uw terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen doden omdat uw zus voor een ngo werkte en streed voor vrouwenrechten en u haar naar het werk begeleidde.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: de originele taskara's van uzelf en uw zus Z.; een foto van de taskara van uw vader; een opleidingscertificaat van uw zus; de contracten van het werk van uw zus bij de ngo B., waaruit blijkt dat zij daar werkte van 02/01/2018 tot 01/04/2020; een fiche van B. voor de aanvraag van een bankrekening op naam van uw zus; een appreciatiebrief voor uw zus haar inzet voor de Nangarhar Active Youth Civil Society; een aantal medische stukken aangaande de verzorging van uw zus in een ziekenhuis in Nangarhar na de aanslag op het kantoor van B. in oktober 2018; enkele foto's van uzelf en uw zus Z. in en aan dezelfde woning; en de envelop waarmee de documenten naar u werden opgestuurd. U toonde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS ook een videofragment uit 2019 waarop te zien is hoe uw zus andere vrouwen in uw dorp H. toespreekt in verband met onderwijs en vrouwenrechten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u ten aanzien van Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country

Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger als humanitair personeel aan de slag waren te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er actueel in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle humanitair personeel te maken krijgt met vervolging. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat familieleden van personen die voor de machtsovername actief waren als humanitair personeel in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie.

Dat uw zus Z. werkte voor de ngo B. en nadien, in Jalalabad, als vrijwilligster voor een jeugdraad, zoals gestaafd door diverse door u neergelegde documenten en een videofragment, wordt an sich niet betwist. Evenmin sluit het CGVS uit dat uw zus, gezien zij zich o.a. inzette voor het recht op onderwijs voor vrouwen en andere vrouwenrechten, het risico loopt geïsoleerd te worden door de taliban en/of – in het actuele Afghanistan in mindere mate – door Daesh. Echter missen uw verklaringen, zoals hieronder zal blijken, over de door u beweerde persoonsgerichte geïsoleerdheid van uw zus voor de machtsovername alsook over het feit dat u als haar begeleider zelf ook persoonlijk onder de aandacht kwam van de taliban en Daesh de nodige waarachtigheid. Tot slot biedt u, zoals hieronder eveneens zal blijken, ook geen duidelijk zicht op de werkelijke huidige situatie van uw zus, waardoor ook niet zonder meer aangenomen kan worden dat zij actueel op de radar van de taliban of Daesh staat ten gevolge van haar activisme een aantal jaar geleden, noch dat u hierom nog steeds een risico zou lopen.

Voor wat de aanslag op 12/07/1397 (04/10/2018) op het kantoor van de ngo B. in Khogyani betreft, waaraan het CGVS op zich niet twijfelt, dient vastgesteld te worden dat niets er op wijst dat uw zus Z. hierbij persoonlijk en doelgericht geïsoleerd werd door de daders. Het betrof een algemene aanslag waarbij de organisatie in het geheel werd geïsoleerd toen er net een algemene vergadering plaatsvond. Uw zus raakte lichtgewond, kon na anderhalve dag het ziekenhuis alweer verlaten en zette daarna haar job in het dorp gedurende langere tijd gewoon voort (CGVS I p. 10, 15). Hieruit kan op zich geen actuele persoonsgerichte vervolging jegens uw zus worden afgeleid.

U beweert dat na voormelde aanslag de persoonlijke problemen van uw zus en u begonnen, maar aan deze tegen jullie doelgerichte bedreigingen door zowel Daesh als de taliban kan om de volgende redenen geen geloof gehecht worden.

Zo zijn uw verklaringen over de telefonische bedreigingen niet coherent. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw zus in de laatste maanden van 2018 in totaal twee keer opgebeld werd, met een tussenpauze van ongeveer 15 dagen, door de talib A.H., die haar aanmaande met haar job te stoppen, zo niet zou ze gedood worden. Dat het om twee telefoontjes ging, blijkt nog uit uw toevoeging dat A.H. bij het tweede telefoontje te kennen gaf dat het zijn "laatste" dreiging was na de eerste waarschuwing. Na deze twee telefoontjes nam ze niet meer op wanneer er een oproep van een onbekend nummer kwam. Vervolgens werd ook jullie dorpsmalik naar uw weten drie keer opgebeld, twee keer door A.H., en ook één keer door Daeshcommandant Ab., waarbij ze dezelfde boodschap doorgaven, met name dat ze uw zus zouden doden indien ze niet zou stoppen met haar job, en waarbij u aangemaand werd uw zus tegen te houden en te stoppen met uw hulp aan haar (CGVS I p. 17, 18, 19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dan plots herhaaldelijk dat uw zus slechts één keer opgebeld werd door de talib A.H. en dat de malik twee telefoons ontving in verband met het werk van uw zus: één van A.H. en één van Ab. Ditmaal vond het telefoontje van de taliban naar de malik vijftien dagen na het telefoontje naar uw zus plaats (CGVS II p. 5-8, 15). Gezien de door u beschreven gang van zaken tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, waarbij u meer dan alleen een aantal telefoontjes noemde, maar ook een verloop van feiten beschreef, kan ervan uitgegaan worden dat u, indien waar, dezelfde versie zou geven bij een volgend onderhoud, quod non. Dit is veelzeggend.

Voorts is het bevreemdend dat niemand van de taliban of Daesh ooit u of uw vader rechtstreeks contacteerde in verband met het werk van uw zus, maar dan wel uw zus zelf opbelde (CGVS I p. 17, 25; CGVS II p. 5, 7, 9, 10). Vooreerst is het, in het licht van uw bewering dat de malik niet met uw zus sprak over de oproepen die hij had ontvangen omdat de malik een man is en het vanuit het geloof niet toegestaan is vrouwen aan te spreken (CGVS I p. 18) en het in jullie regio niet toegestaan is met vrouwen te spreken indien zij geen rechtstreekse familie zijn (CGVS II p. 9), maar weinig aannemelijk dat een commandant van de wel zeer conservatieve taliban wel rechtstreeks met haar zou spreken, maar niet met de mannen die in de Afghaanse maatschappij als haar verantwoordelijken worden gezien, met name uw vader en u, als oudste broer. Dat u geen gsm had en zij u dus niet konden bellen (CGVS I p. 13; CGVS II p. 5, 16) kan amper overtuigen daar uit uw verklaringen blijkt dat u, na het afzetten van uw zus bijvoorbeeld op kantoor, ook wel eens terugkeerde naar het dorp omdat u nog boodschappen moest doen (CGVS I p. 20). Als haar mannelijke begeleider kan er van uitgegaan worden dat jullie elkaar konden bereiken indien nodig. Dit maakt uw bewering niet over een gsm te hebben beschikt uiterst bedenkelijk. U had trouwens naar eigen zeggen ook in Jalalabad de enige gsm waarover jullie beschikten steeds bij u (CGVS I p. 23). Dat ze niet naar uw vader belden omdat hij al oud is en zwak is en geen telefoon kon gebruiken (CGVS II p. 5, 16) is al evenmin

overtuigend als vergoelijking. U verklaarde immers dat jullie vanuit Jalalabad via gsm contact hielden met jullie ouders en dat u nog steeds telefonisch via WhatsApp in contact staat met uw vader en dat uw vader naar u belde om nieuws over uw broers en zussen te vragen (CGVS I p. 4, 7-8, 23, 24). Hieruit blijkt hoegenaamd niet dat uw vader niet om kon/kan met een (mobiele) telefoon. Bovendien kon uw vader zich, ondanks zijn door u beweerde zwakte, wel nog naar Jalalabad begeven om bijvoorbeeld medicatie te gaan kopen en jullie eten te brengen (CGVS I p. 8, 22). Dat Daesh u nooit rechtstreeks contacteerde omdat ze niet veel macht hadden in de regio omdat de checkpost er was (CGVS II p. 16), is een uitleg die nog steeds niet rechtvaardigt waarom ze u op geen enkele manier konden contacteren of aanspreken, ook niet na de val van de checkpost, toen jullie nog in het dorp waren, uw zus nog steeds werkte voor de ngo, en de taliban en Daesh meer vrij spel in de regio kregen (cf. infra).

Ook inzake de schietpartij rijzen de nodige twijfels. U stelde dat Daesh waarschijnlijk wist dat u in de wagen zat omdat, wanneer men aan het station van Kaga bazaar in een auto stapt, zij daar mensen hadden die informatie doorgaven over wie in welke wagen stapte (CGVS I p. 21). Gelet op het feit dat u zelf aangeeft te weten dat er informanten aan het station actief waren en gelet op het feit dat uw zus en u voorheen al telefonisch bedreigd werden, zelfs met de dood, is het bijzonder weinig logisch dat u dan alsnog ervoor zou opteren op die precieze plaats vervoer naar uw dorp te nemen (CGVS I p. 20-21). Verder kon u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud deze beschieting niet precies situeren in de tijd. U verklaarde dat het in 2018 gebeurde, maar wist niet in welke maand en wist ook niet meer of het dan voor of na de explosie bij het kantoor van B. was (CGVS II p. 12), dit ofschoon u tijdens uw eerste onderhoud duidelijk maakte dat het op het einde van 2018 gebeurde (CGV I p. 20). Dat u van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis in uw persoonlijk leven niet te allen tijde eenduidig kan aangeven wanneer dit plaatsvond, ondergraaft de geloofwaardigheid van het gebeuren.

Bijkomend kan u geen enkel begin van bewijs neerleggen van de door u beweerde persoonlijk ervaren incidenten, noch van het schietincident waarbij de grenspolitie u ter hulp zou zijn gekomen, noch van de keren dat u naar de politie stapte om de telefonische dreigementen aan te geven, ofschoon uw verklaringen wel werden genoteerd (CGVS II p. 9, 11).

De geloofwaardigheid van de door u beweerde gevisieerdheid van uw familie door de taliban en Daesh en van uw vrees voor deze groeperingen komt voorts danig op de helling te staan doordat u duidelijk maakte na het schietincident nog 16 maanden (CGVS I p. 21) tot bijna twee jaar in uw dorp gebleven te zijn (CGVS II p. 12). In die periode namen jullie nauwelijks voorzorgsmaatregelen om jullie veiligheid en leven te waarborgen, dit ofschoon talib A.H., luidens uw verklaringen bij uw eerste persoonlijk onderhoud, bij zijn tweede telefoontje naar uw zus duidelijk had gemaakt dat het zijn "laatste" waarschuwing was (CGVS I p. 19), en, luidens uw verklaringen bij uw tweede persoonlijk onderhoud, ermee gedreigd had "jullie familie" te zullen doden (CGVS II p. 6), en ook Abuzar van Daesh jullie met de dood had bedreigd (CGVS II p. 8). Jullie bleven thuis in het dorp wonen en uw zus bleef haar werk gewoon voortzetten (CGVS I p. 19; CGVS II p. 9). U kwam niet onnodig buiten en jullie gingen voortaan met de wagen i.p.v. te voet naar het werk van uw zus (CGVS I p. 19). Ook na uw beschieting bleven jullie ter plaatse en zette uw zus haar activiteiten, waarbij u haar begeleidde, voort (CGVS I p. 21). Na uw beschieting probeerden jullie soms wat later te vertrekken omdat er dan meer politiewagens onderweg waren (CGVS I p. 21; CGVS II p. 12). Meer deden jullie niet. Deze maatregelen kunnen amper doeltreffend genoemd worden daar het werk van uw zus op amper een kilometer van jullie woning lag en u onderweg al eens beschoten was ofschoon er toen ook grenspolitie in de nabijheid was (CGVS I p. 9, 19; CGVS II p. 9-11). Het CGVS ziet niet in hoe uw zus amper een kilometer verderop bij haar openlijke activiteiten niet gevisieerd zou kunnen worden. Hetzelfde geldt voor u, als haar begeleider.

U verhuisde met Z. en uw twee jongere broers pas naar Jalalabad na de val van de naburige checkpost in de eerste maand van 2020 (CGVS I p. 22). Uit de contracten die u van uw zus neerlegde, blijkt dat zij tot eind maart 2020 bleef werken voor B. in uw regio. Hieruit vloeit voort dat jullie aldus ook na de val van de checkpost nog gedurende meerdere weken in jullie dorp bleven wonen. Dat jullie pas na afloop van het contract van uw zus het dorp verlieten, ofschoon naar uw zeggen zowel de taliban als Daesh na de val van de post actiever werden en het onveiliger werd in de regio en jullie dan pas bang werden dat ze naar jullie huis zouden komen (CGVS I p. 9, 21-22 CGVS II p. 3, 12, 15), kan, gezien u beweert dat jullie levens op het spel stonden, niet in overeenstemming geB.ht worden met een reële, gegronde vrees. De nabije aanwezigheid van een checkpost had jullie belagers er vooreerst in het verleden al niet van weerhouden jullie doelgericht te viseren, getuige daarvan de door u beweerde beschieting terwijl u in de regio onderweg was en die op amper een halve kilometer van uw dorp zou hebben plaatsgevonden. U beaamde overigens zelf dat ze voor de val van de checkpost soms stiekem dingen kwamen doen, zoals voornoemde beschieting (CGVS I p. 9; CGVS II p. 4, 11). U en uw familie hadden dan ook geen enkele garantie dat een dergelijk ernstig incident, met mogelijks dodelijke afloop, niet nogmaals zou kunnen plaatsvinden, ook al bevond er zich een checkpost in de nabijheid. Dat jullie ook na de val van de checkpost nog meerdere weken in het dorp bleven, klemmt met de door u voorgehouden vrees dat de taliban of Daesh vanaf dan wel naar jullie huis zouden kunnen komen (CGVS I p. 22). Bovendien staat de door u beweerde gevisieerdheid ook haaks op uw verklaring dat er na uw beschieting, en dus ook niet in de periode dat jullie nog in het dorp waren terwijl de taliban en Daesh meer openlijk actief waren in de regio, geen andere incidenten meer plaatsvonden (CGVS I p. 22; CGVS II p. 12).

Dat uw ouders niet mee verhuisden naar Jalalabad toen het te onveilig werd voor uw familie in het dorp is een verdere tegenindicatie van uw geloofwaardigheid. Dat ze niet mee verhuisden omdat ze al te oud waren en daarom niet gevisieerd werden door de gewapende groeperingen (CGVS I p. 9) is een blote bewering die u niet stoelt op enig concreet gegeven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ermee gedreigd werd de hele familie te zullen doden (CGVS II p. 6). Dat uw ouders koste wat kost, zelfs al zouden ze daardoor in een gevaarlijke situatie sterven, het land niet wilden verlaten (CGVS II p. 16) en tot op het moment van uw tweede onderhoud nog altijd in het dorp woonden (CGVS II p. 3), doet de wenkbrauwen fronsen. Ze hadden er immers voor kunnen opteren zich elders te vestigen binnen Afghanistan waar het veiliger zou zijn voor hen dan in de eigen streek, waar uw zus gekend was. Dat uw jongere zus Nabila ook in het dorp achterbleef bij uw verhuis naar Jalalabad en dit om voor uw ouders te zorgen (CGVS I p. 6), is nog minder in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor represailles door de taliban of Daesh. Het CGVS ziet immers niet in in welk opzicht zij minder risico zou lopen op vergelding dan uw twee jongere broers die wel mee verhuisden naar Jalalabad. Dat ze dan vervolgens wel mee het land zou ontvluchten omdat er ook voor haar een risico was en Z. dan pas bang begon te worden dat de taliban of Daesh toch ook haar broers en zus zouden kunnen aanvallen (CGVS II p. 16) valt niet te rijmen met uw eerdere verklaring dat de taliban er al in 2018 mee gedreigd hadden haar familie te zullen doden indien ze haar job niet zou opgeven (CGVS II p. 6). Dat uw ouders in het dorp niet bedreigd werden omdat enkel u en Z. het doelwit waren (CGVS II p. 13) staat haaks op uw eerdere verklaring dat uw hele familie eerder al met de dood bedreigd werd en met de vaststelling dat jullie twee jongere broers dan weer wel mee verhuisden naar Jalalabad.

Bijkomend is het niet geloofwaardig te noemen dat de taliban, nadat er gedurende meer dan twee jaar geen enkel teken van gevisieerdheid jegens u en uw familie meer was geweest, plots zoveel tijd later, meer bepaald een twee – tot drietal maanden na de machtsovername, toch nog één keer bij u thuis naar jullie zouden komen zoeken zijn na jullie vertrek uit het land (CGVS I p. 5, 24; CGVS II p. 14). U heeft ook geen nieuws over de 10 tot 12 talibs die toen zouden zijn langsgekomen; meer dan dat het mensen van verschillende provincies waren (CGVS I p. 24) kon u niet zeggen. Over A.H., nochtans de persoon voor wie u vreest, heeft u nauwelijks enig concreet actueel nieuws. U zou van uw vader vernomen hebben dat hij intussen districtshoofd geworden is, maar jullie weten niet of dit dan van uw eigen district is, dan wel van een ander district, en in het geval van het laatste, van welk district (CGVS II p. 14). Dat u zelfs niet eens zou weten of hij al dan niet het hoofd van uw eigen district is geworden, wijst op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat minstens zulks toch bekend zou zijn indien geweten is dat hij districtshoofd geworden zou zijn. Voorgaande ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door u geschetste vervolgingsrelaas.

Tot slot is het niet aannemelijk dat u, nadat u in Iran gescheiden geraakte van uw broers en zussen, tot op het moment van uw tweede onderhoud op het CGVS, i.e. ruim twee jaar na jullie vertrek uit Afghanistan, op geen enkele manier nog contact met hen heeft gehad of geen enkel nieuws meer van of over hen vernomen heeft (CGVS I p. 5; CGVS II p. 3, 13). U beweert dat jullie slechts één gsm hadden, die bij u bleef nadat jullie gescheiden raakten, en geen contactnummers. U slaagde er in om reeds vanuit Turkije terug met uw ouders in contact te komen, met wie u ook in België nog frequent spreekt (CGVS I p. 4, 23). Het is weinig realistisch dat uw broers en zussen - en al zeker Z., die gelet op haar opleidingsniveau en activisme in Afghanistan toch wel de nodige zelfredzaamheid aan de dag legde -in tegenstelling tot u, er in al die tijd die sedertdien verstreken is, ook al zouden ze geen gsm bijgehad hebben, niet in geslaagd zouden zijn toch terug contact op te nemen met jullie ouders en dat u dan via uw ouders geen nieuws van uw broers en zussen zou kunnen vernemen. Dat vijf kinderen van één gezin, onder wie een aantal nog wel heel jonge kinderen, aan een risicovolle tocht naar het Westen beginnen zonder dat er duidelijke afspraken gemaakt zijn om contact te onderhouden en de nodige informatie mee te nemen, mist de nodige realiteitszin. Dat het de bedoeling was dat jullie altijd samen zouden blijven (CGVS I p. 23) kan de door u beschreven gang van zaken niet vergoelijken. Immers zijn Afghanen zich, gezien de grootschalige exodus uit het land en vaak illegale tocht naar Westerse landen, zeer bewust van de risico's onderweg en kan er dan ook van uit gegaan worden dat jullie toch maatregelen getroffen zouden hebben voor het geval jullie elkaar kwijt zouden geraken. Dit, in combinatie met het feit dat u niet aantoont dat uw broers en zussen zich wel degelijk in Iran bevonden/bevinden, ondergraaft uw bewering dat zij allen samen met u Afghanistan verlaten hebben. Het heeft er veel van weg dat u hierover niet de waarheid zegt om mogelijks te verhullen dat uw broers en zussen, ook Z., zich nog in Afghanistan bevinden, wat een geheel ander licht zou werpen op het door u voorgehouden risico op vervolging in uw land van herkomst. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroegere medewerkster van een ngo, waarvan u niet aannemelijk maakt dat zij zelf te maken heeft met daden van vervolging (cf. supra), is, onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Tot slot, inzake de kritische uittalingen van enkele dorpelingen dat uw zus beter met haar job bij de ngo kon stoppen en thuis moest blijven zoals het traditioneel voor een vrouw in de Afghaanse context betaamt, stelt het CGVS vast dat het hier geen bedreigingen betrof, doch enkel de mondelinge commentaar van drie dorpelingen (...) (CGVS I p. 16-17; CGVS II p. 16). Dit kan dan ook niet als voldoende ernstig worden aangenomen om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening geb. ht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsvername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in

Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U B.ht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst uitsluitend naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS I p. 12 e.v.; CGVS II p. 3 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35

van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen

bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve

steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U B.ht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Geen van de door u neergelegde documenten kan de bovenstaande appreciatie wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit en uw familiale band met uw vader en uw zus Z., alsook Z.'s sociaal activisme voor B. en later voor de Active Youth Civil Society, staan niet ter discussie, net zomin als het feit dat Z. gewond raakte bij een aanslag gericht tegen de ngo waarvoor ze werkte. Uit niets in deze documenten blijkt evenwel een individueel doelgerichte vervolging, noch van uw zus, noch van uzelf. De envelop toont enkel aan dat u post uit Afghanistan ontvangt, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Maar indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Bevoegdheid van de Raad

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118).

4. Stukken en aanvullende nota's

Bij verweerder werden volgende stukken door verzoeker neergelegd, zoals geïnventariseerd door verweerder als volgt:

- Taskara verzoeker (origineel gezien)
- Taskara zus verzoeker (origineel gezien)
- Taskara vader verzoeker (kopie)
- Werkcontracten zus B. (origineel gezien)
- Trainingscertificaat zus (origineel gezien)
- Aanvulling bankkaart zus (origineel gezien)
- Waarderingsbrief zus (origineel gezien)
- Medisch attest zus (origineel gezien)
- Foto's verzoeker en zus thuis (kopie)
- Envelop (origineel gezien)

Bij het verzoekschrift legt verzoeker verschillende artikelen voor over de situatie in Afghanistan, evenals een “gelegenheidsformulier 2022 en 2023” en een “individuele rekening 2024”. Deze stukken hebben betrekking op de tewerkstelling in België.

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf

Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota ter zitting neer waarin volgende elementen, door verzoeker als volgt geïnterviewd, ter kennis worden gebracht:

- 1) een USB-stick waarop zijn opgenomen, zoals door verzoeker geïnterviewd, vier video's van de ondervraging van de vader door A.B.M. over de activiteiten van de zus en verzoeker
 - video van 25.05.2019 van Z., de zus van verzoeker
 - schermopnames van diverse online persberichten van Zawia news over aanhoudingen van personen in Afghanistan door het Talibanregime
 - Audio-opnames van een gesproken bericht van de tante van verzoeker die bericht over de ondervraging van de vader van verzoeker
- 2) Getuigenis [in het Engels] van L.H., collega van Z. bij de NGO B., met bijgevoegd bewijs van tewerkstelling van L.H. bij de NGO B..

5. Het verzoekschrift

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker wijst er vooreerst op dat de tewerkstelling van zijn zus voor de B.-vereniging en als vrijwilliger voor de jeugdraad in Jalalabad niet wordt betwist door verweerder, noch dat zij het risico loopt door de Taliban en Daesh geïnterviewd te worden. Hij betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker merkt tevens op dat hij een vrees voor vervolging loopt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat hij als verweesterd kan worden beschouwd. Hij wijst daarbij onder meer op zijn verblijf in België sedert 2021 en zijn tewerkstelling. Vervolgens gaat verzoeker in op de nood aan subsidiaire bescherming. Daarbij stipt hij de humanitaire, de socio-economische en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan en verwijst hij naar landeninformatie.

Verzoeker verzoekt de Raad om in hoofdorde de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen.

6. Beoordeling door de Raad

In het huidige stadium van de procedure, en na grondig onderzoek van het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat meer onderzoek vereist is, dermate dat de Raad niet in staat is om zich met voldoende kennis van zaken uit te spreken over het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker of een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Zoals hoger aangehaald, moet verzoeker een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Daarnaast dient verweerder ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong. Het Hof van Justitie heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *“inhoudt dat de beslissingsautoriteit, (...), de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.”* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”* (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

De Raad onderscheidt uit het voorgaande dan ook drie elementen, zijnde de verklaringen, documenten of ander bewijsmateriaal en nauwkeurige landeninformatie die belangrijk zijn voor een zorgvuldige beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

Vooreerst blijkt inderdaad, zoals verzoeker aanvoert, dat een aantal essentiële zaken van zijn vluchtrelaas niet worden betwist. Zo blijkt dat verweerder aanneemt dat de zus van verzoeker voor de NGO B. werkte en nadien in Jalalabad als vrijwilligster voor een jeugdraad, zoals gestaafd door diverse door verzoeker neergelegde originele documenten en een videofragment van zijn zus aan het werk. Verder motiveert verweerder uitdrukkelijk dat hij niet uitsluit dat verzoeker zijn zus, aangezien zij zich inzette voor het recht op onderwijs voor vrouwen en andere vrouwenrechten het risico loopt geïsoleerd te worden door de taliban en/of door Daesh. Verder blijkt dat verweerder ook niet twijfelt aan de aanslag op 4 oktober 2018 op het kantoor van de NGO B. in Khogyani, waarvoor verzoeker zijn zus werkte. Verder blijkt ook dat de familieband tussen verzoeker en zijn zus niet in twijfel wordt getrokken.

De Raad volgt dat dit profiel van de zus van verzoeker aannemelijk is gemaakt. Niet alleen heeft verzoeker dienaangaande geloofwaardige verklaringen afgelegd, hij heeft aan verweerder ook tal van (vertaalde) originele stukken voorgelegd die betrekking hebben op haar werk, op de aanslag en op de familieband. Zo liggen de originele taskara's voor van verzoeker en zijn zus, de kopie van de taskara van de vader, verschillende werkcontracten van de zus (het contract, twee verlengingen en een stopzetting) bij "B.", een trainingscertificaat en een waarderingsbrief. Er ligt eveneens een medisch dossier voor van de zus dat betrekking heeft op verwondingen die ze heeft opgelopen als gevolg van de explosie, met verder een verslag van de "general physical examination", "clinical progressive note", "medication and nursing care" en een "vital sign & intake output observation chart". Verder heeft verzoeker ook foto's van zijn zus voorgelegd en een videofragment van haar aan het werk.

Verzoeker zijn relaas steunt op het feit dat hij zijn zus eerst te voet en later als chauffeur bijstond in haar werkgerelateerde verplaatsingen en om die reden hij ook zelf werd vervolgd en ook in geval van terugkeer vervolging riskeert. Dat verzoeker zijn zus bijstond als chauffeur, wordt evenmin door verweerder betwist. De Raad heeft evenmin, op basis van de gedetailleerde verklaringen in de gehoren, een reden om het feit dat hij voor zijn zus als "mahram" optrad, niet geloofwaardig te achten.

Verweerder erkent eveneens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing, met verwijzing naar landeninformatie van de EUAA, dat personen die vroeger als humanitair personeel aan de slag waren, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Niet alle humanitair personeel krijgt evenwel te maken met vervolging, dit hangt af van specifieke elementen, zoals gender, betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. Uit diezelfde informatie blijkt volgens verweerder ook dat familieleden van personen die voor de machtsovername actief waren als humanitair personeel in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld als de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of als er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en diens familie. De Raad volgt deze analyse en leest bijvoorbeeld daarnaast ook in de EUAA Country Guidance van mei 2024 (p. 73) dat ook voor de machtsovername, vrouwen die buitenshuis werkten, konden beschouwd worden als personen die morele codes overschrijden, of die de eer van de familie schenden en als niet-Afghaans of verwesterd worden beschouwd. Ook de EUAA Country Focus van december 2023 (p. 93) heeft het over evacuatie van NGO-medewerkers omwille van de machtsovername en het feit dat de MPVPV actief op zoek gaat naar gepercipieerde tegenstanders waarbij het personeel van NGO's verdacht wordt van het hebben van programma's die niet in lijn zijn met de ideologie van de taliban. Het rapport "Targeting of individuals" gaat

uitgebreid in op de problematiek voor vrouwelijke humanitaire werkers die door een “mahram” moeten vergezeld zijn en die ook werden gevisieerd door de taliban of ISKP, waarbij vrouwen werden gedood of gearresteerd. Gezien deze informatie is aldus voorzichtigheid aangewezen, nu vaststaat dat verzoeker een naast familielid is van een persoon met hoog risicoprofiel. De zus van verzoeker was niet enkel een “buitenshuis werkende vrouw”, doch ook nog actief als humanitair personeel ter ondersteuning van onderwijs voor vrouwen. Het blijkt uitvoerig uit de landeninformatie dat zij aldus betrokken was bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban.

Verder stelt de Raad vast dat verschillende motieven in de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn in het licht van de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas of in het licht van de beoordeling van de gegrondheid van de vrees. Zo betwist verweerder de geloofwaardigheid van de bomaanslag door Daesh op de NGO waarvoor verzoeker zijn zus werkte niet, maar meent hij dat daaruit niet blijkt dat zij persoonlijk werd gevisieerd. Omdat zij lichtgewond raakte, na anderhalve dag het ziekenhuis kon verlaten en nadien haar job voortzette, concludeert verweerder dat het niet om een persoonsgerichte vervolging zou gaan. De Raad kan dit niet volgen. Het was een gerichte bomaanslag tegen de NGO waarvoor zij actief was. Het feit dat ook de andere leden van de NGO werden gevisieerd, houdt niet in dat zij niet werd gevisieerd. Het feit dat uiteindelijk de medische gevolgen van die vervolging voor haar nog relatief meevielen, houdt evenmin in dat het niet om vervolging zou gaan. Uit de consistente verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij verweerder verklaarde dat er toen overigens ook twee doden zijn gevallen. Bijkomend verklaart verzoeker dat hij ook op dat ogenblik in een andere aparte ruimte aanwezig was, daar waar alle mannen zaten, die met de vrouwen meekwamen.

Verder merkt verweerder aangaande het schietincident gericht op verzoeker op dat het niet logisch is dat hij vervoer heeft genomen op een plaats waarvan hij wist dat er informanten/verklidders actief waren. Verder wordt ook aangehaald dat verzoeker het incident in het tweede gehoor niet meer precies weet te situeren in de tijd, verzoeker weet wel dat het in 2018 was, maar niet welke maand. Verzoeker moet volgens verweerder ten allen tijde eenduidig kunnen aangeven wanneer dit is gebeurd. Verzoeker werpt dienaangaande op dat hij naar huis moest terugkeren en daarvoor een vervoermiddel moest nemen en geen andere keuze had dan naar het station in de bazaar te gaan. Verder voert hij aan geen exacte datum te kunnen geven, maar dat hij wel de schietpartij in de tijd kon plaatsen. De Raad acht voorgaande verklaringen niet onaannemelijk en stelt dienaangaande na grondige lezing van beide gehoorverslagen vast dat verzoeker consistente verklaringen heeft afgelegd over relevante bijzonderheden van dit schietincident. Zo verklaarde hij consistent dat het incident in “Kelaghu” heeft plaats gevonden, dat dit ’s ochtends gebeurde nadat hij zijn zus op het werk had afgezet, dat hij in een “wiksar” -wagen zat, dat hij door twee personen werd aangevallen, die in het zwart waren gekleed, dat ze schoten met kalasjnikovs, dat hij met de chauffeur in de wagen zat, dat de chauffeur gewond is geraakt aan het hoofd, dat een band is geraakt en dat de grenspolitie is tussengekomen. Bijgevolg was verzoeker eenduidig aangaande de plaats van het incident, het ogenblik op de dag, in welk vervoersmiddel hij zat, met hoeveel personen, wie de daders waren, welk wapen ze hanteerden, hoe ze waren gekleed, hoeveel gewonden er waren en aan welk lichaamsdeel en hoe het incident is afgelopen. Dat verzoeker niet exact meer weet wanneer dit feit in 2018 kon plaatsvinden, acht de Raad niet zwaarwichtig genoeg om de geloofwaardigheid van dit incident in twijfel te trekken. Verweerder gaat eraan voorbij dat de gehoren in 2023 plaatsvonden, aangaande feiten van vijf jaar eerder.

Verder blijkt uit het gehoor dat verweerder het ongeloofwaardig acht dat de zus van verzoeker nog lang het werk heeft voortgezet, ondanks de herhaaldelijke bedreigingen door de taliban en Daesh en ook na het schietincident gericht tegen verzoeker. Dit blijkt inderdaad uit de verklaringen van verzoeker. Dienaangaande geeft hij in het verzoekschrift verschillende verklaringen. Zo citeert hij enerzijds de passage in het tweede onderhoud waarin verzoeker toelicht dat zij financiële problemen hadden en dat zijn zus stelde dat ze ofwel van honger gingen sterven, ofwel zij deftig zouden leven. Hij stipt aan dat zij goed werd betaald en kan ook het loon van zijn zus geven. Dit vindt inderdaad steun in het tweede gehoorverslag. Anderzijds voert verzoeker ook aan dat ze relatief veilig waren zolang de checkpost niet was gevallen. Dienaangaande bestaat voor de Raad nog teveel onduidelijkheid. Verzoeker verklaarde naar Jalalabad te zijn verhuisd, omdat het nog onveiliger werd in het dorp na de overval op de checkpost, waarbij de politie werd gedood. Hoelang verzoeker en zijn zus toch nog gewacht hebben na het schietincident en na de val van de checkpost om naar Jalalabad te verhuizen, is voor de Raad onduidelijk. In het eerste gehoorverslag leest de Raad immers: *“Wanneer zijn jullie naar Jalalabad verhuisd?”* waarop verzoeker antwoordt: *“Na de overval op de checkpost waarover ik daarnet vertelde zijn wij naar Jalalabad verhuisd”*. Vervolgens *“Hoeveel tijd na dit incident?”* *“16m later ongeveer”*. *“Waarom niet eerder?”* vraagt de protection officer, met als antwoord *“omdat de checkpost er nog was en konden ze openlijk niet naar ons dorp komen, nadat de checkpost gevallen was, waren wij bang dat ze naar ons huis zouden komen.”* Het is op basis van het verslag niet duidelijk voor de Raad of verzoeker met de verwijzing *“de overval op de checkpost waarover ik daarnet vertelde”* doelt op het schietincident gericht tegen hemzelf in “Kelaghu”, waarover de voorgaande vragen gaan, of op de overval op de checkpost, waarbij de politie is gedood en hetgeen de directe aanleiding was voor hun verhuis naar Jalalabad. In de bestreden beslissing motiveert verweerder immers dat het op het schietincident zou slaan en

dat de val van de checkpoint in de eerste maand van 2020 moet gesitueerd worden, maar dat blijkt niet afdoende uit het gehoorverslag. De termijn gedurende dewelke verzoeker en zijn zus nog zonder verdere aangehaalde problemen in het dorp bleven alvorens naar Jalalabad te verhuizen en wanneer de val van de checkpoint daarin kan gesitueerd worden, is een relevant gegeven voor de beoordeling van de gegrondheid van de vrees, waarover meer duidelijkheid noodzakelijk wordt geacht. Verder, indien zou moeten aangenomen worden dat verzoeker en zijn zus nog geruime tijd na de val van de checkpoint in het dorp zouden zijn gebleven, acht de Raad het eveneens aangewezen meer landeninformatie te hebben over de veiligheidssituatie in het desbetreffende district Khogyani in de periode 2018 tot 2020.

Het administratief dossier bevat weliswaar objectieve landeninformatie maar niet met betrekking tot de voormelde relevante feiten in verband met verzoekers land van herkomst in weerwil van artikel 48/6, § 5, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet en artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming “in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn”. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht “inhoudt dat de beslissingsautoriteit, (...), de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.” Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten “ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)” (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

Ten overvloede blijkt dat verzoeker ter zitting op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet nog nieuwe stukken heeft voorgelegd. Het betreft enerzijds een USB-stick, waarop de Raad wel in een filmpje de zus kan ontwaren en vermoedt dat dit een videofragment betreft dat verzoeker ook reeds voorlegde aan verweerder, maar er zijn ook verschillende gesproken fragmenten, die verzoeker omschrijft als “*video’s van de ondervraging van de vader van verzoeker door A.B.M. over de activiteiten van verzoeker en zijn zus*”. Er zouden ook “*audio-opnames zijn van een gesproken bericht van de tante van verzoeker over de ondervraging van de vader van verzoeker*”. Verzoeker heeft evenwel niet in een vertaling voorzien van deze fragmenten, dermate dat de Raad op grond van artikel 8 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging van de Raad er niet toe gehouden is die documenten in overweging te nemen, aangezien het aan verzoeker toekomt in een vertaling te voorzien.

Er blijkt evenwel dat anderzijds ook een getuigenis in het Engels voorligt van een vrouw die stelt de collega te zijn van verzoeker zijn zus, getuigt over haar werk en die verklaart naar de Verenigde Staten te zijn gevlucht, maar ook getuigt over de activiteiten van verzoeker zelf als chauffeur. De grenzen van het gehoor op zitting laten de Raad evenwel niet toe hem dienaangaande op afdoende wijze te ondervragen. Daarnaast ligt ook een stuk voor waarvan verzoeker stelt dat dit het bewijs van tewerkstelling is van die collega bij dezelfde NGO, maar dit stuk is wederom niet vertaald, zodat kan verwezen worden naar hetgeen supra is gesteld.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juli 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES